

Клубок, з якою світ плетуть

Високо в небі золоті зорі, місяць зі срібла, хмаринки прозорі. Сидить бабця на місяці, звисла ніжки зі свого місця. Нитки в клубок мотає, і не просто грає — а світ сплітає. Куди клубок покотиться — там щось вродиться!

Золота пшениця чи струнка вербиця, квітка червона та виноградні грона, травичка тоненька й жито зелененьке, солодкий мак, смачний буряк, яблуна струнка і річечка стрімка!

Або кам'яні гори та глибоке море, далі пустеля гаряча і калюжа добряча, он тут з рибами ставок та в степу горбок, за обрієм океан, над полями — сивий туман, в небі рожевий світанок, влітку дощовий ранок, взимку падає сніг... Що там чути? Дитячий сміх!

То Ганнуса чепурненька та Іванка гарненька, Назар пустотливий, Дмитрик вередливий, Катруся кмітлива і Марічка вродлива, а ще — Олекса скромний, Сашко невтомний, Данилко добрий, Кирилко хоробрий та Наталка-розумниця, а там хто? Жар-птиця!

З нею Змій вогняний і карлик земляний, а он — могутній багатир шукає камінь Алатир. Тут і Цар Морський, і дух гірський, і мавка лісова, й Кобиляча голова, старий чаклун, і сліхий віщун, а вгорі — зоряний кіт. Так із нитки твориться світ.

Клубок котиться — щось вродиться.
Як нитка в'ється — так світ сплететься!

Чарівні вогники

У чарівному лісі живуть дивні істоти, чиї імена невідомі — бо їх ніхто ніколи не кличе. Вони приходять самі. Пізньої осені, коли листя падає з дерев, і все навкрути стає сірим і чорним.

Невідомо, звідки приходять ці створіння — але одного дня лісові звірі піднімають голови й бачать їх, схожих на хмаринки, що мчать понад землею.

Потім вони вибираються з лісу. Заповнюють великі міста, ховаються у кутках, пливуть над перехрестями, надовго зупиняються біля парканів, стрибають з даху на дах.

Вони лишаються непомітними — люди зазвичай не звертають уваги на те, що їх не стосується. Люди біжать, поспішають, несуть у собі важкі думки, хмурять обличчя, ховають руки в кишенях, а посмішки — на самісінькому дні душі. Вітер рве на небі сизі хмари, і важкий холод заповнює світ.

Тоді чарівні створіння запалюють усередині себе крихітні вогники — і піднімаються вище. Вони летять і летять, непомітні для людських очей, але там, де пролітають — наче стає тепліше. Дорослі та діти радіють — і самі не знають, чому, адже до першого снігу ще далеко.

Просто там, де летять
чарівні вогники, стає тепліше...